

27. התפילה

אם רוצים כלל לדבר על תפילה, הרי מובן מאליו שהמלים מתייחסות רק לאלו העוסקים בתפילה. מי שאינו חש את הדחף להתפלל בתוכו, אין לו צורך לעסוק בה, שכן המילים או המחשבות יימוגו ויינמסו אל תוך האיין. אם התפילה אינה מגיעה מתוך תחושה בסיסית עמוקה, הרי שאין לה כל ערך, ולפיכך גם לא תצלח.

הרגע בו עולה תחושת הודיה מתוך שמחה גדולה, וכן תחושת הכאב העמוק שבתוך הסבל, הם הבסיס הטוב ביותר לתפילה, שניתן לצפות להצלחתה.

ברגעים כאלו נדחף האדם על ידי תחושה מסוימת העולה בעוצמתה על כל תחושה אחרת. כך מתאפשר מצב בו השאיפה העיקרית שבה עוסקת התפילה, בין אם מדובר בהודיה או בבקשה, מקבלת כוח טהור וצלול.

האנשים מתארים לעצמם לעתים קרובות תמונה שגויה של התרחשותה וקיומה של התפילה וכן של המשך התפתחותה.

לא כל תפילה מגיעה אל שליטו הגבוה ביותר של העולם. ההיפך הוא הנכון, כאשר תפילה מצליחה להגיע פעם עד אל מדרגות הכס הרי שמדובר ביוצא-מן-הכלל נדיר ביותר.

גם כאן ממלא כוח-המשיכה של מין אל מינהו כחוק יסוד את התפקיד הגדול ביותר. תפילה כנה המגיעה מעומק בינת-הלב נמשכת אל בנות-מינה ומושכת אותן בקשר עם תחנת-איסוף כוח זהה בתכונותיו, שאליה חדר תוכנה העיקרי של התפילה.

ניתן לכנות את תחנות-איסוף הכוח גם כמחלקות-הספירות או בכל שם אחר, בעיקרון תהיה התוצאה תמיד זהה.

השפעת-הגומלין תיצור את מה שהיתה השאיפה העיקרית שהובעה בתפילה. בין אם שלוה, עוצמה, התאוששות, תוכניות המתעוררות בפנימיותנו באופן פתאומי, פתרון לשאלות קשות או כל דבר אחר. התוצאה תהיה תמיד דבר-מה טוב, גם אם מדובר בשקט מחוזק והתעמקות פנימית בלבד, שיפרוץ אחר-כך שוב דרכים חדשות ויוביל להצלה.

ייתכן גם שאותן תפילות שנשלחו, ושכוחן התעצם כתוצאה מהשפעות-הגומלין בין מין למינהו בתחנות-איסוף הכוח, ימצאו דרך את'רית אל האנשים, ואלו, שיומרצו כתוצאה מכך, יעניקו סיוע ובכך יביאו להתגשמות התפילה.

כל המהלכים הללו מובנים בקלות כאשר מתבוננים בחיים האת'ריים.

גם כאן מתקיים הצדק, בכך שהתכונה המכריעה בתפילה נותרת תמיד פנימית, ומגיעה מן המתפלל, דהיינו - קובעת את חיותה והשפעתה של התפילה בהתאם לעוצמת כוחו.

בהתרחשויות האת'ריות הגדולות של היקום מוצאת כל תחושה, מכל סוג שהוא, את מינה, משום שהיא יכולה לא רק שלא להימשך אל אחרות, אלא אף להידחות מעמן.

רק כאשר מגיעה אחת דומה לה, נוצר קשר ובעקבותיו מגיעה התחזקות.

תפילה הטומנת בחובה תחושות שונות, והודות לעומק תחושותיו של המתפלל עוד אצור בה כוח רב, תמשוך עדיין דברים שונים על-אף הפירוד, ואף תחזיר דברים רבים בפעולת-הגומלין.

האם יכולה להתקיים בה הגשמה כלשהי? דבר זה תלוי לחלוטין בסוג החלקים העשויים לפעול כמקדמים או מעכבים. אולם בכל מקרה עדיף לשלוח במהלך התפילה רק מחשבה אחת כתחושה, כדי למנוע בלבול.

כך, המשוח לא ביקש שתפילת "אבינו" תיאמר בהכרח במלואה, אלא רק מסר בצורה מסכמת את כל אשר יכול האדם לבקש בביטחון את הגשמתו, כאשר תפילתו נאמרת מתוך שאיפה כנה.

בבקשות אלו כלול הבסיס לכל שיידרש לאדם לשם רווחת חיותו והתפתחותו הרוחנית.

ואולם הן נותנות אף יותר מכך!

הבקשות מראות, בו-זמנית, גם את הקווים-המנחים לשאיפה, שאחריהם על האדם לעקוב במהלך חייו-הארציים.

תוכן הבקשות הוא יצירת-אמנות כשלעצמה. תפילת "אבינו" לבדה יכולה להיות הכל עבור האדם המבקש, אם רק יעמיק בה ויבין אותה נכונה. אין לו צורך בדבר מעבר ל"אבינו".

תפילה זו מציגה בפניו את הבשורה כולה, בצורה שונה.

היא המפתח לרום-המואר עבור זה היודע לחוות אותה נכונה.

עבור כל אדם, היא יכולה להיות בו-זמנית המטה והאור, אשר ינחו את צעדיו קדימה ומעלה כאחת!

כה רב הוא התוכן המצוי בה.

(אבינו שבשמים, יתקדש שמך: תבוא מלכותך ייעשה רצונך כמו בשמים כן בארץ: את לחם חוקנו תן לנו היום: וסלח לנו את חובותינו כאשר סלחנו גם אנחנו לחייבינו: ואל תביאנו לידי ניסיון, כי אם חלצנו מן הרע כי לך הממלכה והגבורה והתפארת לעולמי-עולמים אמן:)

עושר זה כשלעצמו כבר מציג את מטרתה של תפילת "אבינו".

ב"אבינו" מסר ישוע לאנושות את המפתח למלכות-האל!

זוהי ליבת המסר שלו.

אולם בכך לא התכוון שזהו האופן בו יש להתפלל.

על האדם לשים לב, כאשר הוא נושא תפילתו, ואז, אם יעקוב אחר סדר ההתרחשויות במהלכה של תפילה אחת בודדת, גם אם עדיין הוא שקוע בתוכה, יוכל לזהות בעצמו, כמה הסחות-דעת ליוו אותה, ובאיזו מידה הקהו הללו את עומק תחושותיו.

הוא אף אינו יכול, במהלך תפילה עמוקה ונכונה, לגלוש מבקשה אחת אל אחרת במידת הלהט הנדרשת.

ישוע, בדרכו שלו, הקל בכך על האנושות כולה.

הביטוי הנכון הוא "משחק ילדים".

הוא הצביע על-כך במיוחד:

"היו כילדים!" , דהיינו, חשבו בפשטות, חפשו כמה שפחות קשיים.

הוא לעולם לא היה מצפה מן האנושות לדבר בלתי-אפשרי, כפי שדורשת תפילה עמוקה באמת של "אבינו".

אל תפילה כזו חייבת האנושות להביא גם את הידיעה המוחלטת, שישוע ביקש להשיג באמצעותה דבר אחר לחלוטין, דבר גדול יותר. הוא העניק את המפתח למלכות-האל, זו אינה רק תפילה. רבגוניותה של תפילה תגרום תמיד להחלשתה.

ילד אינו יכול לשאת תפילה אל האל המכילה שבע בקשות שונות בו-זמנית, אלא תמיד יבקש רק את שמעיק על ליבו בדיוק באותו הרגע, בין אם מדובר בשאיפה או בסבל.

כך צריך גם אדם במצוקה לפנות אל אלוהיו, עם אשר מעיק על ליבו.

וברוב המקרים תהיה זו הרי הזדמנות אחת מיוחדת בלבד, ולא רבות יחדיו. לגבי דבר שאינו מעיק בדיוק באותו הרגע, אל לו לשאת כלל תפילה.

ומכיוון שבקשה כזו, שלא נבעה מן הלב, אינה מגיעה מתוך פנימיותו ואינה יכולה לשאת עמה חיות מספקת, הרי אינה אלא צורה ריקה ולכן אף מחלישה כל בקשה אחרת שאולי נדרשת באמת.

לכן יש להתפלל רק על מה שהוא הכרחי באמת!

רק לא צורות ריקות, שמן ההכרח שיתפוררו, ועם הזמן אף יגדילו את הצביעות!

התפילה דורשת כנות עמוקה ביותר. יש להתפלל בשלווה ובטוהר, כדי שבשלווה יגבר כוחה של בינת-הלב ויקבל מן הטוהר את קלילותו של האור, אותו תעלה התפילה מעלה עד לרום-האורות כולם, לטוהר המושלם.

אז תגיע אותה הגשמה, שתהיה לתועלתו הרבה ביותר של המבקש, שתקדם אותו באמת בכל ישותו!

כוחה של התפילה לא יוכל להאיץ קדימה הגשמה זו או להמריצה, רק הטוהר בקלילותו המתאימה יוכל לעשות זאת.

אל הטוהר בתפילה יכול כל אדם להגיע, גם אם לא בכל תפילותיו, מרגע שהדחף להתפלל מתמלא בחיות בתוכו. אין שום צורך שישהה כל חייו בטוהר בלבד.

אין הדבר מונע מבעדו, לכל הפחות מדי-פעם, להתעלות בתפילה מתוך טוהר בינת-לבו למשך שניות אחדות.

כוחה של התפילה, מכל מקום, אינו מסתייע אך ורק בשלווה ובהתעמקות המתאפשרת באמצעותה, אלא גם בכל התפרצות-רגש חזקה, כגון פחד, דאגה או שמחה.

אין משמעות הדבר שהתגשמותה של תפילה תתאים תמיד בהכרח להנחותיו ושאיפותיו הארציות של המתפלל ותהדהד בתיאום עמן.

ההתגשמות מגיעה הרחק מעבר לכך, ומובילה אל הטוב הכולל, לא רק אל הרגע הארצי! לעתים קרובות תתברר אי-ההתגשמות לכאורה, רק מאוחר יותר, כהתגשמות היחידה הנכונה והטובה ביותר, והאדם ישמח שלא שאיפותיו הרגעיות הן שנענו.

וכעת להשתדלות!

השומע שואל עצמו לעתים קרובות, כיצד יכולה פעולת-הגומלין בעת תפילת השתדלות למען אחר, למצוא את דרכה אל האדם שלא ממנו יצאה התפילה, משום שהשפעה ההדדית חייבת הרי לזרום חזרה בדרך שהותוותה על ידי המבקש עצמו.

גם כאן אין כל סטייה מן החוקים הקבועים.

אדם המשתדל למען אחר חושב במהלך תפילתו בחוזקה כה רבה על האדם שהוא מבקש למענו, ששאיפותיו נאחזות תחילה באדם זה, או נקשרות אליו, ומשם הולכת דרכן הלאה כלפי מעלה, דהיינו הן יכולות אף לחזור אל אותו אדם שלמענו כבר לבשו שאיפותיו החזקות של המתפלל חיים משל עצמן, ולהקיפו.

מכל מקום, הכרח הוא שהקרקע באותו אדם שבגיננו עלתה התפילה תהיה גם בשלה לקבלה ומוכנה להיאחז בבני-מינה, ושלא תהווה מכשול להיאחזות כזו.

אם הקרקע אינה מוכנה לקבלה, דהיינו - חסרת ערך, שאז ניכרת שוב, בגלישתה של ההשתדלות, גדולתו של הצדק שבחוקי-האל, שאינם מאפשרים לסיוע מבחוץ באמצעות אדם אחר, להגיע אל קרקע שאינה פוריה.

גלישתה של ההיאחזות המבוקשת או דחייתה של ההשתדלות והבקשה עבור אדם שאינו ראוי לה, עקב מצבו הפנימי, משמעה היעדר-יכולת לסייע.

וזוהי שוב הפעולה העצמאית והמובנת מאליה לחלוטין, שהאדם ניצב בהשתאות מול החלוקה הצודקת והישירה הקשורה בכך, של כל הפירות שביקש עבור עצמו.

לולא היה הדבר מתרחש כך, באופן בלתי-מתפשר, היתה פעולת גלגליה של הבריאה נפגמת, ומאפשרת הזדמנות לחוסר-הצדק לפעול כנגד אותם חסרי-ערך שאינם רשאים שישתדלו עבורם, אף שאותה השתדלות יכולה להיות אך ורק תוצאתה של פעולת-הגומלין הנובעת מידידות קודמת או דבר-מה דומה.

השתדלותם של אנשים, הפועלים בלא שיתקיים בהם דחף אמיתי, פנימי ואישי, הנובע מתחושות כנות, אין לה כל ערך ואף לא תצלח. היא אינה אלא מוץ ברוח.

אולם קיים גם סוג של פעולת השתדלות כנה.

זו של מורה-הדרך!

התפילה עולה ישירות מעלה ומראה את הדרך לזה הזקוק לסיוע.

אם נשלח כעת שלוח רוחני לשם תמיכה, על-סמך הדרך הזו, תהיה האפשרות לסיוע כפופה לאותם חוקים, עבור בעל-הערך ועבור חסר-הערך כאחד, דהיינו - קבלת הסיוע או דחייתו.

אם הזקוק לסיוע נוטה בפנימיותו לעבר האופל, השלוח המסייע לא יוכל לקנות אחיזה ברגשותיו, לא יוכל לפעול למענו ויהיה עליו לשוב על עקבותיו בלא שנעשה דבר.

ההשתדלות לא הגשימה את מטרתה, משום שהחוקים, בחיותם, לא אפשרו זאת.

ואולם אם פוריה הקרקע לקבלתה, הרי השתדלות כנה תהיה בעלת-ערך שלא יסולא בפז!

היא תביא סיוע, גם אם הזקוק לאותו סיוע אינו מודע לכך, או שתתאחד עם שאיפתו או תפילתו ותעניק להם חיזוק רב.

